

Kereste és küldi szeretettel: Gergő 5. a osztály

IMA A HAZÁÉRT

Én Uram, Istenem, vigyázz ránk!
Ne hagyd elveszni a Hazát!
Sírva kér két szemünk,
Irgalmazz minékünk!
Emeld fel magadhoz Nemzetünk!

Szeretet fénye ég bennünk!
Míg élünk hiszünk és remélünk!
Vigyázz ránk, nyújtsd kezed,
Oltalmazd népedet
Az ősi Magyar Nemzetet!

Szűzanyánk szeplőtlen Mária,
Hozzád száll sok magyar sóhaja,
Kérd értünk Fiadat,
Meváltó Urunkat,
Védje s őrizze Országunkat!

Míg igaz magyar él a földön,
NEM HAGYJUK, HOGY A ROSSZ LEGYÖZZÖN!
Bármi volt, bármi lesz,
A magyar magyar lesz,
Így éled újjá a Nemzet!

Marci 5. a

(János 14:6) „Monda néki Jézus: *Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.*”

Kedves Tomi!

Kárpátaljára írom Neked ezt a levelet, ami régen Magyarország része volt, most Ukrajnához tartozik.

Ez a vidék rengeteg magyar történelmi emléket őriz, itt van a Vereckei hágó, az Ungvári és Munkácsi vár, a beregszászi Bethlen kastély. Most a hivatalos államnyelv az ukrán, és tudom, hogy ezt nem könnyű neked megtanulni. De remélem, te jó jegyeket szerzel ebből is.

Nagyon várom, hogy nyáron a határt átlépve találkozassunk, én ott is ugyanolyan otthonosan érzem magamat, mint Magyarországon.

Üdvözlettel, Marci

Emma 5. a osztály

Szabadíts meg minket Uram, a gyűlölködéstől, a kitartás hiányától!
Segíts minket Uram, hogy
a jó győzzön és ne a gonosz;
az igazság, ne a hamisság;
az erő és ne az erőszak;
a szeretet, ne pedig a gyűlölet;
a józanság és ne az indulatok;
a megfontolás, ne a kapkodás;
az okosság, ne az ostobaság;
a szorgalom, ne az irigység;
a tehetség győzzön és ne a könnyöklés;
a békesség és ne az ellenségeskedés!
Ámen

(Imre Margit)

Oli 5. a osztály

Köszönöm Istenem a mai estén Neked
Hogy átölelt áldásod, fényed és kegyelmed
Ma is megmutattad segítő kezedet
Mehajtom előtted őszintén fejemet
Oltalmazó karod útmutatást adott
Szerető szívemben hallom igaz hangod
Hálatelt szívemmel kérlek Jézus Uram
Szűzanya, Tanítók, Mennybéli Atya
Segíts emlékezniem szent igaz valómra
Hogy tisztán ráláthassak mai dolgaimra
Számadást vethessek a szeretet fényében
És megbocsátást tegyek lelkem erejében
Ha hibáztam Uram, segíts, hogy meglássam
Szívbeli jóssággal mindazt kijavítsam
Adj erőt mindehhez az álom mezejében
Mikor fent járok Nálad csillagfényvel
Angyalaid kik álmomban kísérek és óvnak
Küld el hozzám őket, míg eljön a holnap
S ha szemem becsukódik megnyugodva Benned
Éjjel míg pihenek Te ringatsz el engem
ÁMEN

Pusztai Orsolya

Lilla 5. a osztály

Drága Erdély,

Eltelt 100 év egy szörnyűség óta, amit most kezdek tanulni az iskolában, de a családomtól már hallottam. Kiskoromban még nem tűnt fel, hogy a „megyünk haza” utazáshoz okmányok felmutatására is szükség van, bár mesélték a szüleim, hogy régebben a határon sokkal nehezebb volt átkelni.

Eddig nem érzéltem igazán, hogy ez mit is jelent, de a koronavírus miatti intézkedések ebbe is beleláltattak. Nem mehetünk haza látogatóba, a családuk felét elválasztották tőlünk. Furcsa volt belegondolni, hogy idén nem Nálad kezdjük a vakációt. Nem találkozhatunk a barátainkkal. Nem mászhatom a hegyeidet, nem ülhetek az Isten Székén és a Tordai Hasadék is nélkülem lesz hangos.

Elképzeltem sokszor, amikor a lovaimmal játszottam és pakolgattam a legelő határait a szőnyegemen ide-oda, hogy milyen lehet ezt nagyban játszani? Milyen lehet meghúzni itt is ott is a vonalat? Így születhetett Tata magyarként, majd nőtt fel román állampolgárként? Hogyan maradt magyar? Ki a magyar? Most itt él velünk, de mit jelenthetett neki a „haza menni”? Hányan vallják magyarnak magukat a világ összes táján? Haza e még a hely, ha nem mehetsz haza?

Olyan természetes volt nekem eddig, hogy Marosvásárhelyen és Kolozsváron magyarul szólnak hozzám, hogy Timi süt nekem kovászolt kenyeret Csíkmadarason, hogy a lelkünk együtt él és a szívünk együtt dobban a legendák elmesélése alatt, hogy bele se gondoltam abba, hogy ez mekkora ajándék. Most fogom fel, hogy nehéz lehetett megmaradni, hagyományozni, tisztelni az igazságot és Isten akarata szerint élni. Mi egy megpróbált nemzet vagyunk, de kitartottunk. Ahogy a fenyőid állnak egyenesen, úgy állunk mi is gerincesen. Erdély, te számomra egyszerre jelentetted a családot, a barátokat, a hegyeket, a bérceket, és a hazám egyik felét.

Köszönöm neked, Drága, hogy még mindig haza vársz minket, hogy megtanítottad, hogy „a víz szalad, de a kő marad”. A hit, a remény és a szeretet ez a kő, ami mindannyiunk szívét nyomja.

Küldöm hát a szívem egy darabját és maradok szeretettel irántad és reménnyel érted!

A béke legyen veled az évforduló napján, szorítok nagyon!

Szentendre; 2020.05.28.

Dénes 5.a osztály

(Eszter 8:6) *Mert hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érné az én nemzetségemet, és hogyan tudnám nézni az én atyámfiaiak veszedelmét?*

„Én magam még sohasem jártam Erdélyben, de már nagyon sokat hallottam róla és őszintén érdekel milyen lehet.

Nagyon kíváncsi vagyok rá, milyen az a táj, ahol ugyanúgy magyarok élnek, mint én, de mégis egészen más, mint itthon a hatalmas hegyektől, a nagy területektől. Kíváncsi vagyok milyen az, ahol sokkal előbb a hagyomány, és még természetközelebb a mindennapi élet.

A nővérem tavaly nyáron Visában volt néptánc-táborban, azóta is visszavágyik. Az egyik táncos barátom Anyukája erdélyi, ő is sokat mesél az édesanyja falujában töltött időkről, nagyon szeret ott lenni.

Remélem, hogy hamarosan én is eljutok Erdélybe, jó lenne minél több szép helyszínt és nevezetességet megnézni, de leginkább az ott élőket megismerni, velük beszélgetni.”

L. Huba 5.a osztály

Kedves határon túli Barátom!

Június 4-e a Nemzeti Összetartozás napja alkalmából írok neked.

Bevallom, hogy az alsós tanító nénim beszélt már nekünk az „anyaország” és a „határon túli magyarság” kifejezéseiről, de Trianonról eddig nem sokat tudtam. Azért sem, mert a családjában nem maradtak fenn történetek.

Most viszont olvashattam egy visszaemlékezést ...*ebben a szerző* részletesen beszámolt a dédszülei, nagyszülei sorsáról.... Most már jobban bele tudok gondolni, milyen nehéz lehet egy más anyanyelvű országban magyarként élni.

Szerintem Ti ott sokkal mélyebben őrzitek a hagyományainkat, és biztosan sokkal többet hallottatok Trianonról. Én a Duna TV-n láttam olyan műsorokat, amikben gyerekek meséltek a magyarságukról. Ez sokkal több annál, ahogy mi gondolkodunk erről itt az anyaországban. Igaz, mi is mindig felállunk amikor a nemzeti himnuszunkat halljuk és az iskolában készítünk műsort a nemzeti himnuszunkat halljuk és az iskolában készítünk műsort a nemzeti ünnepeinken, de talán olyan mélyen nem gondolunk bele ebbe.

Az összetartozás nagyon fontos dolog. Van egy jól ismert zeneszám, ami ezt szépen kefejezi, talán ismered is? A refrénje így hangzik:

„MI EGY VÉRBŐL VALÓK VAGYUNK!”

(Ismerős Arcok: Nélküled)

Ezzel küldök neked áldást!

Szeretettel: Huba!

Nóri 5.a osztály

„Add, végül, Urunk, legkedvesebb Atyánk, hogy felvétetvén néped kebelébe, rendelésed útjáról le ne térjünk, hanem igazságtételeid őreivé lévén, utunk nyugalomban és békeességben vezessen Tehozzád, ki végtelen kegyelmednél fogva azt akartad, hogy kiszabaduljunk a szolgaságból és megváltassunk.” II. Rákóczi Ferenc

Én is hallottam már a szüleimtől Trianonról. Tudom, hogy a világháború után Magyarország nagy részét elvették tőlünk. A határon túl, más országban is élnek magyar családok. Anyának is voltak nagyon kedves kollégái, akik Erdélyben élnek. Amikor kicsi baba voltam, átjött hozzánk anya egyik volt kollégája, és hozta magával a kisfiát, aki egyidős velem. ....

Szia...!

Nem tudom hogy emlékszel-e rám, mert nagyon régen találkoztunk. Apukáddal átjöttetek hozzánk Szentendrére. Egy fotóalbumban van egy fotó, ami akkor készült, amikor itt voltatok. Sokat nézegettem. Egyik este anyá elmesélte, hogy te és az apukád vagytok rajta. Jó lenne ismét találkozni veled, hogy elmeséld nekem, hogyan is éltek magyarként egy más országban. Milyen nehézségekkel küzdötök, és hogyan ápoljátok a hazátok kultúráját.

Áldással: Nóri

Sári 5.a osztály

„Beszéljétek el dicsőségét a nemzeteknek, csodáit minden népnek.” (96Zsoltár3)

Kedves Tündi!

Régen írtam már neked, de most, hogy közeledik a trianoni békeszerződés századik évfordulója, arra gondoltam, mindenképpen pótlom az elmaradásomat.

A tanárain sokat mesélnek azokról az időkről, amikor még szeretett Párkányunk magyar területnek számított. Én ezt sokáig nem is tudtam, de anyáék mindig mondták, hogyha hozzátok megyünk, átlépjük az országhatárt. Ez azért is volt furcsa, hiszen a túlpartról te is mindig látod a bazilikát, és ha átsétáltok a hidon, elég hamar itt vagytok nálunk. Csak most értem meg, hogy nálatok is sokan beszélnek magyarul, de mégis egy másik nyelvet tudni kell ahhoz, hogy a legalapvetőbb dolgokat el tudják intézni az emberek. pedig csak egy híd és mégis határ... de azt gondolom, hogy ez még inkább összeköt bennünket és a szívünkben semmilyen határ nem létezik, csak átszaladunk egymáshoz, hogy egy jót játszunk együtt ...

Már nagyon várom a nyári szünetet, hogy megint találkozzunk és elmenjünk a fürdőbe!

Puszi: Sári

Zsófi. 5. a osztály

*... Elszántuk magunkat arra, hogy Isten nevében ott bezárkózunk, azt óhajtvá, hogy **első sorban a jó Istent**, aztán ő császári és királyi felségét, a keresztyénséget és ezt az édes, végső nyomorúságra jutott hazát szolgáljuk, híven, rendületlenül, vidáman, vérünk ontásával, fejünk vesztével is (ha a sors akarja). ... (részlet) Zrínyi Miklós*

Szeretném ezt a levelet minden kisgyerekeknek küldeni, akinek a Trianoni szerződés miatt Magyarország határain kívül kell élnie.

Kedves

Gyerekek!

Zsófi vagyok, és Magyarországon élek. Szeretném üzeni nektek, hogy mivel egy nyelvet beszélünk, közesek az ünnepeink és hagyományaink, így összetartozunk, egy nemzet vagyunk, még akkor is, ha a határ két oldalán élünk.

Büszke vagyok Rátok, hogy őrzitek a magyarság hagyományait és történelmét.

Szeretettel: Zsófi

Vica 5. a osztály

„Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.

(1 Korinthus 3:11 MBT)

Kedves Anna!

Megrendítő hallani, hogy vannak olyan családok akik, elszakadtak egymástól régen történt határátalakítás következtében. Ezek a családok nagyon sok szenvedésen, fájdalomon mentek keresztül, ok nélkül, önhibájukból, sok veszteséget megélve. Tisztelem és csodálom őket, mert minden nehézség ellenére de mindig felálltak, újrakezdtek és kiálltak, kitartottak magyarságuk mellett, ami szerintem mindenki számára követendő példa és tiszteletre méltó.

Vigyázz Magadra!

Öllelek!

Vica

